

«Μου βγάζει όρεξη να μαγειρέψω αυτό το κρασί. Να πάμε με την παρέα μου στο χωριό, με το τζάκι, και αφού δρομολογηθούν τα φαγητά, να αρχίσουμε να το πίνουμε και να συνεχίσουμε με αυτό όταν θα έρθουν τα πιάτα στο τραπέζι».
(Γιάννης Λουκάκος για το Μαύρο Πρόβατο του Νίκου Λαζαρίδη)

Πρόβατο... Το Syrah του Νίκου Λαζαρίδη μας κερδίζει όλους με την εντριγκαδόρικη ετικέτα του. Αλλά μόλις το δοκιμάζουν, αρχίζει το ταξίδι. «Σκάει πιπέρι αυτό το κρασί, με πάει κατευθείαν στο Μισίρ Τσαρσί, το παζάρι των μπαχαρικών στην Κωνσταντινούπολη», ρεμβάζει ο Σκαρμούτσος. «Ναι, να πειράξεις με το χέρι τα μπαχαρικά στα τσουβαλάκια και μετά να καθίσεις να φας ένα σπιτικό κοκκινιστό φαγάκι», παίρνει τη σκυτάλη ο σεφ του «Βαρούλκου». Και οι δυο, βέβαια, συμπληρώνουν το σκηνικό με πολύπικη μουσική και χορό της κοιλιάς. Ο Λουκάκος ακολουθεί διαφορετικό δρόμο: «Μου βγάζει όρεξη να μαγειρέψω αυτό κρασί. Να πάμε με την παρέα μου στο χωριό, με το τζάκι, και αφού δρομολογηθούν τα φαγητά, να αρχίσουμε να το πίνουμε και να συνεχίσουμε με αυτό όταν θα έρ-

θουν τα πιάτα στο τραπέζι». Είναι σαφές ότι το Μαύρο Πρόβατο μας ζεσταίνει, δημιουργεί σκηνικό παρεϊστικής θαληπλής που μας αρέσει. Δεν είναι κρασί της έντασης, της έξαψης, παρά το τολμηρό όνομά του, είναι αγκαλιά. «Είναι απογευματινό κρασί, πάντως, είναι φωτεινό, δεν είναι dark. Πάει προς το σούρουπο, αλλά τη νύχτα δεν θα την αγγίξει ποτέ. Σούρουπο, η αγορά στο κλείσιμό της κι εγώ κλείνω την ημέρα μου με ένα κοκκινιστό με μπόλικα μπαχαρικά στη γάστρα, να με ισορροπεί, να με καλμάρει καθώς το πίνω», τάδε έφη Σκαρμούτσος. «Για μένα είναι το απόλυτο κρασί του καναπέ, για άραγμα μετά το φαγητό», υπογραμμίζει ο Λευτέρης. Στην αρχή τα σκόλια τους για το Syrah του Παπαϊωάννου που ακολουθεί είναι γευστικώς: «πολύ βαθύ χρώμα, είναι γε-

μάτο» (Σκαρμούτσος), «μπαχάρια και δαμάσκνο, πολύ φρουτώδες» (Λουκάκος), «ζαρωμένα κόκκινα φρούτα, καπνός, δαμάσκνο, βαρέλι, μου θυμίζει ένα λιοντάρι που πηδάει μέσα από φλεγόμενο στεφάνι» είναι ατίθασο κρασί, σε πλησιάζει αλλά δεν θα σου κάτσει εύκολα· πρέπει να το δαμάσεις, σε εντριγκάρει να το ψάξεις» (Λαζάρου). Και στη συνέχεια οι εικόνες της περιγραφής ξεφεύγουν. «Εγώ το σκέφτομαι σαν πειρατικό καράβι, να ανοιχτείς μαζί του για το γύρο του κόσμου· μου θυμίζει μια φάση με τον Μπραντ Πιτ, στην ταινία «Legends of the Fall», που φεύγει για να βρει τον εαυτό του γυρίζοντας τον κόσμο». Ο Σκαρμούτσος ταξιδεύει αλλού: «Το κρασί είναι Orient Express, με μια γυναίκα χωρισμένη, 40άρα, κουκλάρα απέναντί σου· θέλει το χρόνο της να ανοιχτεί, πρέπει να